

Arrest

**nr. 57 562 van 8 maart 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Birmaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 november 2010 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MOSSELMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 oktober 2010 dient verzoekster voor een tweede keer een asielaanvraag in.

Op 25 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de genaamde N.N., B.,
geboren te (...)
en van nationaliteit: Myanmar (Unie van)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 25.10.2010*

Overwegende dat betrokkene op 07.07.2009 een eerste asielaanvraag indiende en er voor haar op 14.04.2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van subsidiaire bescherming werd genomen vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 23.09.2010 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 25.10.2010 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze veel problemen heeft in haar land van herkomst en ze er niet meer kan van slapen. Overwegende dat de betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze niemand heeft om haar te helpen aangezien haar man en haar derde dochter overleden zijn en ze niet weet waar haar andere twee dochters verblijven. Overwegende dat dergelijke problematiek er één is van familiale aard en dus niet ressorteert onder de Conventie van Geneve. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat naar hier is gekomen om hulp te krijgen van de Belgische Overheid. Overwegende dat betrokkene de Belgische Staat dankt. Overwegende dat dergelijke verklaringen verder geen ander licht werpen op betrokkene haar asielrelaas. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van miskennen van voormelde bepalingen, de motieven moet behelzen, in de zin dat de burger op basis van deze motieven zou kunnen oordelen of het nuttig is om in rechte te ageren met de rechtsmiddelen die hem worden verleend;

Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Bij haar eerste asiel aanvraag heeft verzoekende partij verschillende documenten voorgelegd o.a.: Groene Birmaanse identiteitskaart, familielijst, geboorteakte.

Zowel door de Commisaris Generaal als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd gesteld dat geen bewijswaarde kan worden gehecht aan deze stukken omdat zij niet enkel ondergraven worden door het ontbreken van overtuigende, geloofwaardige verklaringen maar ook door zowel inhoudelijke als formele gebreken te vertonen of strijdig te zijn met de objectieve informatie in het administratief dossier.

Er wordt dan ook besloten dat zij de identiteit en de nationaliteit van verzoekende partij niet kunnen aantonen en zij gaan er dan ook van uit dat verzoekende partij klaarblijkelijk haar Myanmarese nationaliteit zou hebben verzonnen zodat het aannemelijk is dat verzoekende partij afkomstig is uit Bangladesh en dat verzoekende partij getracht heeft haar Rohingya herkomst bedrieglijk te hebben toegeëigend.

Verzoekende partij verwijst naar de tweede asielaanvraag van haar zoon waarbij deze een bijkomend document voorgelegd afkomstig van de "voorzitter" van zijn dorp. Het betreft evenwel slechts een kopie

zodat de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid stelde dat de echtheid ervan niet kan worden gegarandeerd en dat dit nieuwe document niet in staat is om de bovenvermelde conclusie van het CGVS in zijn beslissing van 14 april 2010, bevestigd door arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 23 september 2010, te ontkrachten.

Aangezien de asielaanvraag van verzoekende partij en haar zoon geheel gebaseerd is op hun afkomst uit Myanmar en Rohingya herkomst, diende de Staatssecretaris een onderzoek te doen naar de echtheid van dit bijkomende document.

De zoon van verzoekende partij mocht inmiddels dit originele document ontvangen en voegt dit toe aan het dossier.

In het kader van het redelijkheidsbeginsel had de Staatssecretaris bijkomende inlichtingen of het origineel moeten opvragen of vragen dat dit origineel binnen een redelijke termijn wordt voorgelegd in plaats van de aanvraag af te wijzen. Dit is des te meer het geval nu reeds een eerste aanvraag werd afgewezen wegens onvoldoende bewijs van de etnische oorsprong van verzoekende partij.

Aangezien verzoeker van Rohingya afkomst is en afkomstig is uit Arakan.

Dat dit belangrijk is voor de inschatting van de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming.

Volgens artikel 1, par. A, al 2 van het Vluchtelingenverdrag geldt als 'vluchteling' elke persoon die 'uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren'.

Verzoekster heeft tijdens het interview vermeldt dat zij de Rohingya taal is verlerd, gezien dat zij vele malen is verhuist tussen Myanmar, Bangladesh en Birma. Omwille van die vele verhuizingen naar verschillende landen is verzoekster haar moedertaal verlerd en spreekt zij enkel maar Banglees.

Dit heeft zij ook meegedeeld tijdens het interview wanneer de tolk Rohingya tegen haar sprak. Dit werd ook genoteerd door de jurist, dit werd niet verborgen gehouden door verzoekster.

Amnesty International beschrijft in zijn verslag van 2004 de Rohingyas als volgt:

"The Muslim ethnic minority, generally known as the Rohingyas, who live in northern Rakhine State, western Myanmar continue to suffer from several forms of restrictions and human rights violations. The Rohingyas' freedom of movement is severely restricted and the vast majority of them have effectively been denied Myanmar citizenship. They are also subjected to various forms of extortion and arbitrary taxation; land confiscation; forced eviction and house destruction; and financial restrictions on marriage. Rohingyas continue to be used as forced labourers on roads and at military camps, although the amount of forced labour in northern Rakhine State has decreased over the last decade."

Men heeft hier te maken met een minderheid waarvan de fundamentele basisrechten worden geschonden.

Het rapport van Amnesty International laat het volgende gelden: "In testimonies provided to Amnesty International, the constraints on freedom of movement were often identified as one of the major problems facing Rohingyas."

"The sweeping restrictions on the movement of Rohingyas are disproportionate and discriminatory; they are imposed on all Rohingyas because they are Rohingyas, and not on members of other ethnic nationalities in Rakhine State. They are broad and indiscriminate in their application and as such are unlawful. They have a severe negative impact on the lives of thousands of Rohingyas who have not committed any offence. Especially serious is the fact that these restrictions constitute, in addition, violations of other basic human rights for the Rohingyas, including the right to work, and the right to an adequate standard of living, both of which are enshrined in the UDHR."

Men heeft dus duidelijk te maken met een minderheid waarvan de rechten fundamenteel worden geschonden.

De bestreden beslissing maakt dan ook een inbreuk uit op zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en is dan ook onvoldoende gemotiveerd."

2.2 In de repliekmemorie benadrukt verzoekster dat de asielaanvraag staat of valt met het feit dat zij haar etnische Rohingya afkomst kan aantonen. Verzoekster verwijst nogmaals naar het originele document dat haar zoon inmiddels heeft ontvangen. Verweerder diende bijkomende inlichtingen of het origineel op te vragen of vragen om het binnen een redelijke termijn voor te leggen in plaats van de aanvraag af te wijzen omdat het voorgelegde stuk een kopie betreft waarvan de echtheid niet kan worden gegarandeerd.

2.3 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan

beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171; RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoekende partij verwijt verwerende partij geen onderzoek te hebben gedaan naar de echtheid van het bijkomende document ingediend door haar zoon. Haar zoon mocht inmiddels het 'originele' document ontvangen en heeft dit aan zijn dossier toegevoegd. *"In het kader van het redelijkheidsbeginsel had de Staatssecretaris bijkomende inlichtingen of het origineel moeten opvragen of vragen dat dit origineel binnen een redelijke termijn wordt voorgelegd in plaats van de aanvraag af te wijzen. Dit is des te meer het geval nu reeds een eerste aanvraag werd afgewezen wegens onvoldoende bewijs van de etnische oorsprong van verzoekende partij."*

Met betrekking tot de bewijskracht van de bijgebrachte kopie door haar zoon, wijst de Raad de verzoekende partij er vooreerst op dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken niet toelaat eventuele nieuwe gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen. Dit sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *"ernstige aanwijzingen"* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Of een aangebracht gegeven een *"ernstige aanwijzing"* inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Verzoekende partij verwijst naar de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag betreffende haar zoon waar zij het motief in

verband met diens bijgebrachte kopie betwist. Er dient te worden verwezen naar de bespreking van het middel, dat zij *in casu* in haar verzoekschrift herhaalt, in het arrest betreffende haar zoon, met name arrest nr. 57 561 van 8 maart 2011. De Raad concludeert in voormeld arrest dat het oordeel van de gemachtigde dat een kopie de echtheid van het document niet garandeert en niet in staat is de conclusie van de commissaris-generaal in de beslissing van 14 april 2010 betreffende haar zoon te weerleggen, niet kennelijk onredelijk is aangezien kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Verzoekende partij heeft in het kader van haar tweede asielaanvraag geen 'nieuwe' of bijkomende documenten ingediend. Dit wordt niet betwist in haar verzoekschrift. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat er *in casu* elementen zijn die nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en waarmee de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden.

Verzoekende partij verwijst weliswaar naar het 'originale' document dat haar zoon inmiddels in zijn bezit heeft en tevens heeft bijgevoegd aan zijn verzoekschrift doch betwist niet dat verwerende partij geen kennis had van dit 'originale' document ten tijde van de beslissing ten aanzien van haar zoon. Noch de schending van het redelijkheidsbeginsel, noch de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden aangetoond nu verwerende partij uit de gegevens waarover zij beschikte met betrekking tot het dossier van haar zoon, op redelijke wijze heeft vastgesteld dat er geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet zijn aangebracht. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing niet zorgvuldig zou voorbereid hebben of zich zou gebaseerd hebben op incorrecte feiten. De bewijslast met betrekking tot de "nieuwe gegevens" zoals bedoeld in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, ligt bij de verzoekende partij (RvS 16 oktober 2006, nr. 163 610). In dit verband volstaat het niet te verwijzen naar het thans bijgebrachte 'originale' document door haar zoon.

In de mate verzoekende partij van mening is dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar vrees voor vervolging ten gevolge van haar etnische afkomst, merkt de Raad op dat het de verwerende partij enkel toekomt het nieuw karakter van de in het kader van een herhaald asielverzoek aangebrachte gegevens te onderzoeken. De verzoekende partij toont niet aan dat zij nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. De verwerende partij kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke afdoende en pertinente motieven, zodat noch de motiveringsplicht, noch artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden werden.

In de mate verzoekende partij kritiek lijkt te uiten op voorgaande beslissing van de commissaris-generaal of het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, merkt de Raad op dat deze beslissing of dit arrest niet het voorwerp uitmaakt uit van het huidige beroep zodat de kritiek niet dienstig is.

In zoverre het de bedoeling van verzoekende partij lijkt te zijn, aan de hand van haar betoog, haar asielrelaas te laten heronderzoeken door de Raad dient opgemerkt te worden dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De bestreden beslissing is genomen in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet op grond van de overwegingen die geen enkel begin van bewijs voorleggen van haar verklaring niet te kunnen terugkeren naar haar land van herkomst, dat haar aangehaalde problemen van familiale aard zijn en niet ressorteren onder de Conventie van Genève en dat haar verklaringen geen ander licht werpen op haar asielrelaas.

Een schending van de motiveringsplicht, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN